

Ett brev från en pappa, medlem hos FMN

Mitt liv har förvandlats till en ständig kamp mot skamkänslan. Skamkänslan trängde in i min tillvaro med en kallelse från tingsrätten fredagen nionde januari 2009.

Min son som avslöjats med hasch i kroppen.

Det slog mig hårt, så hårt att jag inte kunde visa mig för mig själv, jag vågade inte titta i spegeln.

Det fanns inget motstycke i mitt stormiga liv som kunde krossa mig så fort och så slagkraftigt. Jag hade flytt mitt land och lämnade allt inklusive min barndom, egendom och mina kära och nära för att leva i frihet och göra rätt för mig.

Jag blev gerillasoldat, anslöt mig till motståndsrörelsen, fördrev dagar och nätter i bergen, i hopp om att åstadkomma något gott för mitt folk.

Sverige blev slutdestinationen och mitt nya liv började ta form här. Jag försökte lära mig allt och grunda en säker framtid för mig och min familj. Jag lyckades inrätta en acceptabel och hygglig tillvaro trots alla svårigheter och hinder som kan sätta käppar i hjulet för en kaxig och dristig invandrare.

Inget kunde knäcka mig så fruktansvärt djupt och oläkligt som brevet från tingsrätten. Jag blev nollställd på nolltid.

Min son är narkoman. Värre än så här kunde ingenting vara. Lägre kunde inte en människa sjunka. Skammen påminner sig som en ihållande bakgrundston.

En storm av skam och skuld har svept över mig. Jag kan knappt andas och stå rak, jag har börjat tala hackigt och allt runt omkring mig har bara en nyans, grå, grå och svart.

Hur kunde detta hända? Min son, som var så litterär, omsorgsfull och lättfattlig, bli knarkare!!

Var befann jag mig när han började röka hasch?

När började detta?

Vem gav honom första blosset?

Hur länge har det pågått?

Jag vet inte om jag kan resa mig igen!

Jag vet inte vem jag ska beskylla!

Jag är inte riktigt den jag är i kroppen som jag är i själen.

Jag har förvandlats till en blyg dagdrömmare som sitter och försjunker i sina egna tankar.

Jag gråter oftare nu för min son, för mig.

Jag gråter över det fina, det enkla och allt som var så rent!

Jag gråter för nu är allt skitigt och kanske också för sent.

Kunde jag vrida tiden tillbaka om det stod i min makt.

Då gjorde jag så mycket ogjort, och ännu mera osagt!

Mars 2009

sonens pappa